

המדיר פרק שביעי כתובות

עה.

עין משפט נר מצוה

מג א וטו"שע יו"ד סי'
רכח סעי' כ"א:
מג ב מ"י פ"ו מהל'
אשמות ה' א' סגמ
עשין מח טו"שע אה"פ סי'
לט סעי' ד:
מד ג מ"י פ"ו מהל'
ביאת המקדש כ"ל"ב
יג סגמ לאוין פס:
מה ד מ"י פ"ו ס"ה ה'
א:
מו ה מ"י פ"ו ס"ה ה'
יג:
מו ז ח ט י ב מ"י פ"ו
מ"ה אשמות ה' א' ז
סגמ עשין מח טו"שע
אה"פ סי' לט סעי' ד:
מד ח מ"י פ"ה ס"ה ה'
ד סגמ ס"ט טו"שע
עס סי' ק"ח סעיף ח:

לעזי רש"י

וורוא"ה (נירווא"ה).
יבלת.
אגרא"א. חומק.
הויסיפו עליהן זיעה ושומא
סרק (של שלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. וכו'.
בבכורות מפירי להו. תנא
הויסיפו עליהן זיעה ושומא
וריה הפה חניא שומא
קטנה שיש בה שיער היו
מום גדולה ואין בה שיער
ה"ז מום קטנה אין זה מום
אחריו גדולה פ"ו רשב"ג
עד כאן הויסיפו עליהן זיעה ושומא
א"רית הא מילתא מגברא
רבא שמנא ליה ומנו
שילא (שומא בלב) נשכה
לבית נעשה מקומו צלקת
ה"ז מום חני בן ביראה
בין דדי אשה טפח
סבר ר"א בריה דרבא
קמיה דר"א למימר טפח
למעלותא פ"ו שהוא יו
לאשה. א"ל גבי מומין
חניא וכמה הוא יו אמר
אביי ג' אצבעות תניא ר"ג
אמר ל' אשה שרדיה
גסים משל חברתה היו
מום וכמה א"ר מיישא
בר בריה דרבי"ל משמיה
דריב"ל טפח: מתני' היו
בה מומין ועודה בבית
אביה האב צריך להביא
ראיה שמשנתארה היו
בה מומין הללו ונסתחפה
שרדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד
שלא תתארה היו בה מומין
הללו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ. וחכ"א
בר"א במומין שבסתר

אי הכי סיפא דקתני אב"ה הוא שהלך בו'. דזשלמא אי טעמא
משום דלזין ארס רואה שמתבזה אשתו צ"ד צנעול לא שייך
זילתא לזין שרגיל ללכת צ"ד כל שעה לזכרו: כאן בזיעה
עוברת. שיקול להעצירה ע"י רחילת מים דלחמי לא ידע דלפטר
לעצורי צקיוהא דחמרל דההיא לא
פסלה צנהינא שהעבודה לפי שעה
הוא אפשר שמרחימה ועוברת ואין
לפרש עוברת שעשויה להתרפאות
דהיינו נוקי מתני' צשאינה עוברת הא
צין קצועין צין עוברין קתני ועי"ל
דזיעה עוברת שעשויה להתרפאות
ואפילו לא העצירה כשר לעבודה
ללא מלאכה כולי האי ומוזהס הוי
דווקא זיעה שאינה עוברת והא
דקתני צין קצועין צין עוברין אכל
מומין דקתני התם קאי וה"פ צין
קצועין ששניין צזותה משנה צין
עוברין ששניין עס כגון ט' חזורים:
והכ"מ אומרים בר"א במומין
שבסתר בר'. נראה

לרצינו יחמך דר"מ לא פליג אמומין
שנגלוי דמודה לזין יכול לטעון
דראה וניפייס הוא כדאמר סממא
דהש"ס צגמרל ועוד דלי פליג
אמומין שנגלוי אס כן משכמת לה
סימפון צעצדים צמומין שנגלוי
לר' מאיר ולא פליג אלא ציש מרחן:
אבל

תנא וכולן מזנות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הויסיפו
עליהן זיעה ושומא וריח הפה והני בכחני לא פסלי והתנן ה"ז מום
והמוזהם ותנן מומין אלו בין קצועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
בר' חנינא לא קשיא כאן בזיעה עוברת כאן בזיעה שאינה עוברת רב אשי
אמר זיעה אמוזהם קא רמית ה"תם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא
ומריח הפה נמי אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה אבל גבי אשה
לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שיער הכא והכא פסלה אי
דלא אית בה שיער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קטנה
היא הכא והכא לא פסלה דתניא ישומא שיש בה שיער ה"ז מום אין בה שיער
גדולה ה"ז מום קטנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"ג יעד כאן
האיטלקי א"ר יוסי בר' חנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמיע לי ומנו ר' שילא ה"נשכה
כלב נעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא ק"ול עבה באשה ה"ז מום
שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאוה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעלותא א"ל
רב אשי ג' מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
אמר כ"ל אשה שרדיה גסין משל חברותיה ה"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומו איכא כי האי
גוונא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיתי ערביא אחת שהפשילה דדיה
לאחוריה והניקה את בנה וזלציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יכוננה
עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הנולד בה ואחד
המצפה לראותה אמר אביי אחד מינייהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מינייהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן בבבלי טפשא:
מתני' היו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמשנתארה היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ והכ"מ אומרים כמה דברים אמורים במומין שבסתר
אבל

ולא הכוס צני ישראל צנעונים כתיב: רצא אמר. הא דקתני
אכל חכס והמירה אינה מקודשת: באשה השוכה. נת גדולים דלפי'
למ"ד רואה אדם שמתבזה אשתו צ"ד הכא אמר אי אפשר באשה
נדרנית וגט נמי לא ינחא לי למיתבא לה דלמסקר צנמה ואחמה ולא
ינחא לי דליהו קדושה: אכל הוא.
אם אמר לה גט מנת שאין עלי
מומין ונדרים: טו דו. גוף שנים.
משל הדיוט הוא שהנשים אומרות
טוב לשבת עם גוף שנים משבת
אלמנה: דשוממנא גברא. משל
הדיוט הוא מי צנעלה קטן כנמלה:
כורסיה צי חראפא רמיא. כסאה
צין השרות צנות חורין מושיבה.
כלומר גם לי צעל כמוס: נפסא.
מנפס למר. ואומנות מאוסה היא:
סיקרייה צספי צצא ופיסי. אינה
נושה לקרותו על מפתן הבית לישב
עס אכלו צפני הכל: קולסא.
ממשפחת דופי: טלפחי. עדשים
שהוא מאלל קל ואין מסרוין פיס כל
קך אינה שוללת היינו אך יקרא שמו
עליה: וכולן מזנות וטולות צנעולין.
כל אלו שבעליהן שפלים ומראות להם
חנה אינו אלא שמונות תחתיהן
וכשמעצרות הן מולות את העובר
צנעול ונות להן צאנשים כל שהן
לפי שמונות תחתיהן: הויסיפו
עליהם. צנשים שאין צנחנים:
ועיה. זועה ממיד: שומא. וורוא"ה:

הוקן והחולה והמוזהס. לגבי מומי
צנמה תנן. וקס"ד זיעה וריח הפה
דלדס צכלל מוזהס: זיעה אמוזהס
קא רמיס. לאו רומיח היא מוזהס
גופו מסריח וצאדס נמי פוסל אכל
זיעה דלדס אינה פוסלת צנחנים
דקתני הויסיפו עליהם: דאפשר
לעצרה צקיוהא דחמרא. צין קהה
איגר"א צנע"ז עד שיעבוד עבודתו:
וריה הפה נמי כו'. אכל גבי אשה
שהוא מדבר עמה כל שעה לא אפשר:
צעומדה על פדחפה. ולעולם צשאין
צה שער צקטנה: פדחפה. מנחה:
ונעשה מקומו לנקט. שנשאר עס
רוסס משחימה המכה: לנקט.
פינדרור"א ודוגמתה צשחית חולין
דף קד). גבי תנור כלי חרס דללקיה
מלנק: למעלוסא. והכי קאמר
ניו הוא לאשה שיהו דדיה מוצלס
טפח: גבי מומין תניא. הך מתני'
גבי מומין תניא דקא חשיב זיעה
ושומא וריח הפה ושאר מומין וטפח
צין שני דדי אשה: וכמה. ניו לה:
וכמה. יהו גסין אחת) משל צנרותיה
ויהא מוס: ולציון יאמר. משום
דאיירי צה רבי מיישא נקיי לה. ולציון
יאמר איש ואיש יולד צה לעמיד לצא
כשיתקיים מקרא צכמוצי והציאו את
כל אחיכס מנחה לה' וגו' כל מקוס
שימצאו שני ישראל יאמרו העמים
זה מצני לציון זה יולד צה נציאלו
עס: ולציון. כמו וישאלו אנשי
המקוס לאשתו (כחא"ט טו) על
אשתו: אחד הנולד צה כו'. איש
איש יתירא קא דריש. אחד הנולד
על כל העולם: וחד מינייהו. צע"ז.
לפיכא ראי. אס צא למצוע כמוצה מן
האירוסין מזה שמונא לקמתה: נכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא צא להוליה צלא כמוצה
על מומין שצה: הבעל צריך להביא ראיה. עדים. וכולה מפרש צגמרל נלקמן ע"ז: צמה דכריס אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
אין

תורה אור השלם

1. ולא הפה בני ישראל
בי נבשעו להם נשיא
העדה בני אלהי ישראל
וילנו כל העדה על
הנשיאים: יהושע ט יח
2. ונתתי בחגי השלע
בסתר המדרגה הראני
את מראיך השמימי עיני
את קולך בי קולך ערב
ומראיך נאחז:
שיר השירים ב יד
3. ולציון יאמר איש
ואיש ילד בה וזוא
יכוננה עליהן:
תהלים פו ה

מוסף רש"י

כי נבשעו להם. והיה
לה לאשלי אשבעיהו
אי לא משום דאמר
צנחיס (גיטין מו.). ימיה
שנים רבים שמי
גבי זעה דשניין לה
כפליה נדה (שם). עדה
חתיב בהו. עדה עשרה,
דכתיב גבי מרגלס (צמדבר
יז) לעדה היעה, יאלו
יהושע וכו' (שם). אחר
ורצה שתתבזה אשתו
בב"ד. לומר איט מקפיד
בך, הלך צין קהית
חכס מצי ללקלע (שם).
עב למיתב. טן דו
מלמיתא ארמלו. משל
הוא שהנשים אומרות על
צנעל כל דוא, שהוא טוב
לשבת עס שני גופים משבת
אלמנה (מדושין מא). טו דו,
גנופיש טנים, צנעל ואשתו,
ואפילו איט לה אלא
לזנות צנמלא (מדושין ז.
ובע"ז יבמות ק"ח). לומר
אשה צנעל דהו ינחא לה
(ביק ק"א). דשוממנא
גברא. צנעל גוף כנמלה,
כורסיה בי היראה רמי
לה. מחוקק ענמה צנשואה
ועומת כסאה אכל חשונות
חיות הלך (יבמות ק"ח).
דנפסא גברא. אשמו
מאוסה, מפני אמר (שם).
ורקלסא
גברא. טמן טפול משפחה
(שם). והמוזהם. משרית
(בבורות מא). מומין
אלו. האמומין צכמוצי, צין
קצועין צין עוברין. כל צין
שען נר, פסולין באדם.
כסין לעבודה (שם מג.).